

Пісня зеленого лісу (збірка)

Любов Забашта

КЛЕНОВЕ ЛИСТЯ

Клене, мій клене,
В тебе листя зелене,
В тебе листя вирізне,
Ти порадував мене.
Я листок намалював,
Фарбу зелено поклав,
Поселив пташок над ним,
Над листочком вирізним.

* * *

ПО ГРИБИ

Дощ пройшов і рідний ліс
Зразу ніби аж підріс.

У росі скупаємось,
Підемо по грибочки,
З лісу обзиваються
Наші голосочки.

Я знайшов боровичок,
Люда — три опеньки,
Вова й Коля — маслючок,
Отакий маленький.

З лісу крикнемо: "Ау-у-у!"
І сховаємось в траву.

* * *

БЕРІЗОНЬКА

Берізонько, берізко,
Ти, мавко лісова,

Зелені твої кіски
Вітрисько розвіва.

Стоїш ти при дорозі
У травах і кущах,
І білі свої нозі
Все миєш на дощах.

Прошу вас, із берези
Ви соку не точіть,
Ви краще їй сестричку
Зелену посадіть.

Ви краще їй шпаківню
Поставте на гілках,
Хай приліта до неї
Друг лісу, добрий птах!

* * *

ВЕРБИЧКА

Моя мала сестричко,
Веленая вербичко.
Звідки ти отут зросла?
Звідки силу узяла?

Невже з гілочки малої,
Що принесла я з собою,
З лугу нашого, від річки?
Виростай скоріш, сестричко!

* * *

СОЙЧИНІ КОМОРИ

Ховає сойка скрізь горішки,
Ховає жолуді і шишки
В мале дупелечко в горісі,
Під корені дерев у лісі,
Під мох, під листячко опале

І всім кричить:
— Це я надбала! —
А як впаде на землю сніг —
Вона гризе собі горіх
Чи зерна з шишки вибиває
І зиму радісно вітає...

* * *

ШИШКАРІ

В густім ялиннику в ліску
На гілочках поміж сніжку
Вже шишкарі звили гніздечка,
Поклали в них свої яєчка.
Я їжу птахам: там носив
І от побачив диво з див.
Гніздечко те, мов тепла хата,
У ній з'явилися пташенята.
— Ців-ців, ців-ців! — кричать собі
В сніги прозоро-голубі.
І не бояться навіть віхоли,
Батьки ж годують їх,
Їм — ніколи...

* * *

ЗИМОВЕ

Зимонько, снігуронько
В білім кожушку,
Любимо ми бігати
По твоїм сніжку.
Нарум'яниш личенька
Нашій дітворі,
Наметеш замети
В рідному дворі.

Візьмем ґринджолята ми,
З'їдемо з гори.
Снігом нас обсиплють

Сонні явори.

А коли натомимось —
В хату, до тепла!
Добре, що ти, зимонько,
І до нас прийшла!

* * *

БОБРИ — БУДІВНИКИ

Мої бобри — будівники,
Будують греблю край ріки,
Дерева валять, аж сопуть
І кладку із піску кладуть.
А бобренька маленьке
Забилося в наш сад,
Не зна, де батько й ненька
Вже котрий день підряд.
Наїлось, напилося
І гайда до ріки.
— Ура, Ура! Знайшлося! —
Кричать його батьки.

* * *

ГОСТИНЦІ

Дубочку, мій дубочку,
Даруй нам по листочку,
По жолудю-дитинці,
По плетеній корзинці!

* * *

СНІГУРОНЬКА

Я снігуронька маленька,
Народилася в сніжку,
Вишивала мені ненька
Зіроньки на козушку.

Мій дідусь приніс дарунки,
Його звати Дід Мороз,
В нього є цукерки в клунку,
І зайчисько, й паровоз.

В нього є всього багато:
І лисичка, і ведмідь,
І санчата-гринджолята,
Гляньте, онде він стоїть!

Він моргне веселим оком
І зайчисько піде скоком,
І ялинка-золотинка
Закружляв ненароком.

Прийде з лісу вовчик сірий,
Під ялинку зайчик — скік!
Будуть з нами разом звірі
Зустрічати Новий рік!

* * *

ЗУБРИ І ОЛЕНЬ

Заблудилось в лісі оленятко
І не знає, де матуся й татко...
Ми його знайшли, нащували,
Цілий день у нашій пущі ждали,
Щоб олені йшли до водопою,
Оленятко узяли з собою.

Підійшли до водопою зубри,
Оленятко ну між них стрибати!
Ми гадаєм, що ж то воно буде?
Заревла зубриха, ніби мати...
І помчало в дику пущу стадо,
Оленя із зубром йде, мов з татом,
А позаду — молода зубриха,
Оленятко береже від лиха.

Виріс олень з того оленяти,

І тепер із зубрами красивий,
Біга разом так, що не догнати,
Молодий, веселий і щасливий.

* * *

ОСІННІЙ ДУБ

Мій велетень, червоний дуб,
Що нелинем зоветься,
Не губить листя на вітрах
І від вітрів не гнеться.

Як полум'я поміж ялин,
Поміж берез вродливих,
Стоїть у лісі він один,
Моє осіннє диво.